

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Gevherî □ Gazi Hüseyin Kılbaş □ Tacettin Şimşek □ Memik Kömekçi
□ Nurgül Kaynar Yüce □ Mehmet Pektaş □ Sündüs Arslan Akça
□ M. Nihat Malkoç □ Halit Yıldırım □ Hızır İrfan Önder (Sükûtî)
□ Mehmet Özcan □ Fatma Özger Bilgiç □ Ercan Sağlam □ Mehmet Osmanoğlu
□ Vedat Ali Kızıltepe □ Ramazan Yıldız □ Basri Doğan

69. Sayı Kasım 2023

Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik (Bir Emlakçı Romanı)

-Emlakçı Aranıyor-

Otobüs sabaha karşı terminale girmişti. Bir ara içi geçen Hacı Niyazi, yolcuların ayaklanmaya başlamasıyla gözlerini açtı. Nerede olduğunu anlamak için şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Muavin yanına gelip:

“Haydi amca, geldik.” demese belki de oturduğu yerden kalkmayacaktı.

Bu saatte açık yer bulamayacağını bildiğinden bir süre terminalde oyalanmaya karar verdi. İçeride birkaç tur attıktan sonra mescide yöneldi. Tüm yolu Cengiz için dua ederek geçirdiğinden gözlerinden uyku akıyordu. Namazı güçlkle kıldı, tespih çekerken birkaç defa içi geçti. Her seferinde tespih elinden düşecekken silkinerek uyanı. Böyle olmayacaktı. Mescidin arka tarafı zaten yatakhane gibiydi; kafasının altına yastığa koyan sağa sola serilmişti. Hacı Niyazi ilk başta tereddüt etse de uykunun ağırlığı galip geldi. Arka tarafta kendince münasip gördüğü bir yere uzanmıştı ki mescidin ihtiyar ve aksi mi aksi görevlisi elinde elektrikli süpürge ile içeriye daldı.

Görevli, uyuyanları azarlama azarlama kaldırmaya başladı. Kalkmayanları süpürgeyi başlığıyla dürtüklüyordu. Daha da uyanmayanların ağzına ağzına süpürgeyi ittiriyordu. Süpürge darbelerinden Hacı Niyazi de nasibini aldı. Hem de ne alma?

Hacı, toparlanmakta yavaş kalınca görevli, süpürgeyi Hacı'nın çenesine doğru ittiriverdi. Süpürge Hacı'yı sakalından kavradı. Hacı can havliyle süpürgeye yapışırken görevli de süpürgeyi kurtarmak için boruyu asılıyordu. Bu hengâmenin arasında uyuyanlar da dâhil herkes ayağa dikilmişti. Bereket, cemaatten biri, uzanıp süpürgeyi kapatma düğmesine bastı da Hacı'nın sakalı kurtuldu. Bu defa da başka bir hırgür başladı. Hacı Niyazi, bastonunu kaptığı gibi görevlinin üstüne yürüdü, görevli de her gün milletle tartıştığından ve de Diriliş Ertuğrul müdavimi olduğundan kavgaya karşı idmanlıydı. Alttan almadı. Hacı'nın baston saldırısına karşılık süpürgeyi sapıyla savunmaya geçti. Hacı bastonuyla, görevli süpürgeyle bir süre vuruştuktan sonra cemaat araya girip kavgayı ayırdı.

Niyazi nefes nefese mescitten çıktı. İçerideki kavga onu yormuştu. Boş bir bank bulup kendini bıraktı. Bir süre sonra yine uyku bastırdı. Oturduğu banka uzanacak oldu ama ne mümkün! Belediye, vatandaş yatmasın diye bankların ortasına kol dayama yerleri yapmıştı.

Hacı Niyazi başka çare bulamayınca oturduğu yerde kestirmeye karar verdi. Her on on beş dakika

kada bir uyansa da uykusuzluğu biraz olsun üzerinden atmıştı.

Terminaldeki lokantalardan birine oturup çorba içti. Emlak ofisine varıncaya kadar biraz daha zaman geçer diye düşündü. Bir taksiye atlayıp Emlakçı Cengiz'in ofisinin bulunduğu iş hanına doğru yola koyuldu. Şansından trafik yoktu ama yol da bitmek bilmiyordu. Niyazi acelesi olmadığından ses etmedi. Zaten bu şehre her geldiğinde ilk defa geliyormuş gibi hissediyordu. Yeni yeni binalar, köprüler, yollar...

Taksi iş hanının önüne geldiğinde saat yediye geliyordu.

Hacı Niyazi, taksiciye:

“Borcumuz ne evlat?” dedi.

Yol boyu hiç konuşmayan asık suratlı taksici sert bir ses tonuyla: “1200” diye karşılık verince Niyazi âdeta şok oldu:

“Bir yanlışlık olmasın. Çok değil mi?” dedi.

Taksici dikiz aynasından ters bir bakış attı sonra da işaret parmağı ile taksimetrenin üzerine iki defa tık tık vurdu. Taksimetrede gerçekten de 1200 yazıyordu. Hacı Niyazi içi cızlayarak parayı ödemek zorunda kaldı.

Vakit kaybetmeden Cengiz'in ofisinin bulunduğu kata çıkıp beklemeye başladı. Etraftaki dükkanlar birer birer açılırken emlak ofisine gelen giden yoktu. Beklemekten sıkılınca elinde tepsi ile ikide bir önünden gelip geçen çaycıyı çevirdi. Bir çay söyledi. Ardından bir çay daha bir çay daha... Saatler geçiyor ama ofise kimse gelmiyordu. Yedinci çaydan sonra boş bardağı almak için yanına yaklaşan çaycıya önce tuvaletin yerini sordu, sonra da emlakçının ne zaman açılacağını...

Çaycı Suat şaşkın şaşkın:

“Amca sen burayı mı bekliyordun?” dedi.

Niyazi:

“Önünde duruyorum ya oğlum başka nereyi bekleyeceğim?” diye karşılık verdi.

Çaycı Suat yine aynı şaşkın yüz ifadesiyle:

“Geleceğinden haberleri var mı ki?” diye sordu.

Niyazi:

“O nasıl soru oğlum? Haberleri olmasa açmayacaklar mı ofisi?”

Suat:

“Valla amca buraya belli olmaz. Bakarsın on beş, yirmi gün açmazlar. Benim dört bardak kaldı içeride, bir haftadır alamadım.” dedi.

Şaşıрма sırası Niyazi'deydi:

“Hasbünallah böyle iş mi olur?” diyerek sakalı-

nı sıvazladıktan sonra:

“Bir hafta önce gördün yani emlakçıyı öyle mi?” diye sordu.

“Daha fazla da olabilir. Dört kişi geldi, bir çay içimi oturup çıkmışlar. Boşları almaya bile yetişemedim.”

Hacı Niyazi, Cengiz’den iyi bir haber alma umuduyla:

“Cengiz var mıydı peki?” dedi.

Çaycı Suat:

“Cengiz yoktu ama elemanı Mert vardı.”

Niyazi, çaycıyı unutup kendi kendine söylendi:

“Allah Allah kesin bu Cengiz’in başına bir iş geldi.” dedi.

Çaycı imalı imalı gülümsedi:

“Ne gelecek Hacı Amca? Cengiz kim bilir şimdi hangi deliktedir?” dedi.

Niyazi:

“Sağlığı sıhhati yerinde mi acaba?” dedi.

Çaycı Suat:

“Yerindedir yerindedir sen hiç merak etme.” diyerek Hacı’nın sırtını sıvazladı. “Arayayım diyeceğim ama bu saatte kalkmaz onlar. Öğleden sonra bir daha uğra ulaşmaya çalışırız.” dedi.

Hacı’nın içine serin bir su serpilmişti:

“Çok şükür.” diye mırıldandı.

İyice sıkıştığından daha fazla bir şey sormadı. Çay parasını ödeyip helânın yolunu tuttu.

Emlak ofisini beklemenin bir anlamı yoktu. Hacı, dairesini dışarıdan da olsa görmek istedi. Dışarı çıkıp bir taksiye atladı. Yolda giderken telefonu çaldı. Arayan karısı Şadiye idi. Şadiye’nin ilk sorusu:

“Bizim oğlandan haber var mı?” oldu.

Cengiz aile içinde Niyazi ve Şadiye çiftinin üçüncü oğlu gibi olduğundan “bizim oğlan” deyince ikisinin de aklına başka bir şey gelmiyordu.

“Hanım, şükür şimdilik kötü bir haber yok.” dedi Hacı, “Ofisine gittim. Kapalı. Çaycıya sordum. Kötü bir haber yok.”

Şadiye derin bir nefes aldı:

“Oh çok şükür! Adağım var, mahallenin çocuklarını sevindireceğim. Neredeymiş peki, diğer esnaflara da soysaydın bari?” dedi.

Hacı Niyazi:

“Valla aklıma gelmedi. Şimdi bizim daireye doğru gidiyorum.” deyince Şadiye’nin tepesi attı:

“Boş dairede ne yapacaksın be adam! Cengiz’i bulsana... Belki başı dertte, bize ihtiyacı var.”

Niyazi, bir an duraksadı. Hanımı haklıydı, boş dairede ne yapacaktı?

“Yahu ne bileyim hanım, dışarıdan falan bir bakarım işte. Kiracı çıktıktan sonra hiç görmedik. Belki o zamana emlakçı açılır. Hem Cengiz’in bir elemanı varmış. Çaycı arayacaktı, öğleden önce

ulaşamayız, öğleden sonra gel dedi.”

Şadiye söylenmeye başladı:

“Ah ah seni yalnız bırakanda kabahat! İnsan etrafa sorar, oğlanın evini yerini öğrenir.”

“Neyse hanım, şu daireye bakayım. Nasıl olsa sonra ofise geri döneceğim, o zaman sorar soruştururum.” diyerek telefonu kapattı Niyazi.

Taksici konuşmalara kulak misafiri olmuştu:

“Hacı Amca memleket nere?” diye lafa girdi. Sabahkinin aksine bu defaki taksici gevezenin tekiydi.

“Kiralık dairen mi var Hacı Amca?” dedi sonra.

Niyazi:

“Var evlat var.”

Şoför:

“Allah yardımcın olsun amca işin zor.” dedi.

Niyazi:

“Zordu evlat ama Allah karşımıza Hızır gibi birini çıkardı. Sağ olsun onun sayesinde kiracıyı çıkardık. Şimdi de ona ulaşamıyorum.” dedi.

Şoför:

“Kendin söyledin Hızır gibi diye, bir görünmüş kaybolmuş işte.” dedi. Sonra da başladı, kendi ev sahibinden, konusundan komşusundan dert yanmaya... Yetmedi, taksiye binen kiracılardan, ev sahiplerinden, duraktaki şoför arkadaşlarının ev sahiplerinden anlatarak devam etti. Uzunca bir yolculuktan sonra Hacı Niyazi’nin kiralık dairesinin önüne gelmişlerdir.

Niyazi:

“Borcumuz ne kadar?” dedi.

Taksici şöyle bir taksimetreye baktı. Ekranda “1460 TL” yazıyordu.

“Hacı Amca 1460 tutmuş sen 1450 versen yeter.” dedi.

Hacı Niyazi:

“Bu kadar tuttu mu? Çok değil mi?” diyecek oldu. Taksici:

“Hacı Amca bir saattir yol gidiyoruz. Hem benzinin fiyatı kaç oldu haberin var mı?” diye savunmaya geçti.

Hacı Niyaz eli titreyerek parayı uzatırken taksici ona kartını verdi:

“İstanbul’da taksiye ihtiyacın olursa başkasını arama Hacı. Allah muhafaza çiğ süt emmişin birine denk gelirsin İstanbul’u turlar, gideceğin yere öyle götürür. Cebindeki parayı kaptırırsın.” dedi.

Hacı Niyazi, başını sallayarak taksiden indi. Dışarıdan binayı şöyle bir süzdü. Kendi dairesinin bulunduğu kata gelince bakışlarını sabitledi. Dairesinin camlarında perde asılı olduğunu görünce acaba yanlış mı görüyorum diye düşündü. Katları saya saya kendi dairesini birkaç defa kontrol etti. Yanılmıyordu. Dairesinde perde asılıydı:

“Fesuphanallah!” diye söyleye söylene kapıya

yöneldi. Şansına dış kapı açıldı. Doğruca daire-sinin olduğu kata çıktı. Dışarıda değişik değişik ayakkabılar vardı. Hafifçe kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Birkaç kere de zile bastı, yine cevap yoktu. O sırada karşı daireden bir delikanlı çıktı. Niyazi, hemen delikanlının önünü kesti.

“Evlad, burada oturan mı var?”

Delikanlı, bıyık altından gülümsedi, elini ha-vada salladı:

“Ohoo dayı, buraya giren çıkan belli değil.” dedi. Sonra da iki işaret parmağını birbirine sür-terek “Hani anlarsın ya...” dedi.

Hacı Niyazi bir şey anlamamıştı:

“Nasıl yani?” dedi.

“Burayı günlük, saatlik işletiyorlar dayı. Ayık-tın mı?”

Hacı Niyazi, yine bir şey anlamamıştı:

“Oğlum doğru düzgün anlatsana şu işi.”

Delikanlı, gözlerini devirdi:

“Daha nasıl anlatayım ya! Senin anlayacağın burası genel...”

Hacı Niyazi:

“Tamam tamam anladım.” diyerek delikanlı-nın sözünü kesti.

Kan beynine sıçramıştı. Bastonuyla kapıya kı-rarcasına vurdu. Zile defalarca bastı. İçeride tık yoktu. Soluk soluğa aşağı indi. Gördüğü ilk mar-kete daldı. Kasadaki adama:

“Bana bir çilingir lazım. Nerede bulurum?” diye sordu.

Market çalışanı, Niyazi'nin hâlini görünce acil bir şey olduğunu düşündü:

“İnternette bakalım istersen amca, sen şöyle bir otur hele. Hayırdır dışarıda mı kaldın?” dedi. Göğsü körük gibi inip çıkan Niyazi:

“Onun gibi bir şey oğlum.” dedi.

Market çalışanı, internetten bir numara buldu. Niyazi'nin isteği üzerine telefonu aradı, marketin adresini verdi. Çok geçmeden çilingir, markete damladı. Hacı Niyazi'yle birlikte daireye çıktılar.

Çilingir, kapıdaki ayakkabıları görünce şüphe-lendi:

“Hacı, içeride birileri var galiba. Bas zile açsın-lar, beni neden çağırdın ki?” dedi.

Niyazi'nin öfkeden kafasından duman çıkıyor-du:

“Aç şu kapıyı çabuk!” dedi.

Çilingir, görmüş geçirmiş adamdı.

“Kapı kolay Hacı, sen şu işi bir anlat bakayım. Kiracın falan mı var içeride? Ev kiradaysa öyle ka-fana göre giremezsin.” dedi.

Hacı:

“Ev benim arkadaş, istediğim gibi girerim.” dedi.

Çilingir:

“Bak Hacı böyle olmaz, başını belaya sokarsın. Bu işlerin şakası yok. Hapse bile düşersin.” dedi.

Hacı bastonu kaldırdı:

“Açıyor musun açmıyor musun?” dedi.

Çilingir:

“Benden günah gitti. Hele önce bir parayı gö-re-lim.” dedi. Niyazi'den beş kapı açma parasını bir-den aldı. Sonra da kapıyı bir hamlede açıp usulca merdivenlerden sıvıştı. Hacı Niyazi bastonu çektiği gibi hışımla içeri daldı. Salonda gördüğü manzara karşısında beyninden vurulmuşu döndü.

İki kadınla iki erkek anadan üryan çekyatların üstüne serilmişler, içki şişeleri yerlere saçılmıştı. Sehpanın üzerinde alüminyum folyo parçaları, renkli haplar, yeşil yeşil tozlar, küllükte kalın ka-lın sigaralar vardı. Hacı Niyazi, bastonu savurduğu gibi sehpanın üzerini dağıttı. Sızanlardan biri:

“N'oluyor yav!” diyerek gözlerini açtı.

Hacı Niyazi, adamın neresine denk gelirse vur-du bastonu. Adam, yerdeki çamaşırlardan bir iki parça kapıp kendini dışarı zor attı. Hacı, kaçanın ardından öbürküllere de verdi sopayı. Diğerleri de çil yavrusu gibi kaçıştı. Hacı Niyazi, hışımla diğer odaları dolaştıktan sonra kapıyı çarptığı gibi aşa-ğıya indi. Hemen bir taksi çevirdi. Taksiciye emlak ofisinin adresini verdi. Göz açıp kapayınca kadar emlak ofisinin bulunduğu iş hanına gelmişler-di bile.

Taksici, Hacı Niyazi'nin kayıtsızca oturduğunu görünce onu:

“Geldik amca.” diye uyararak zorunda kaldı.

Hacı Niyazi:

“Ne çabuk?” diye irkildi. Taksimetreye doğru kafasını uzattı, ekranda 120.00'ı görünce altı tane 200'lük sayıp taksiciye uzattı. Taksici:

“Bu ne amca?” dedi.

Niyazi:

“Taksi parası oğlum 1200 lira. Sağ ol sen kestir-medey getirdin, giderken aynı yol 1450 lira tuttu.” dedi.

Taksici dönebildiği kadar geri döndü:

“Amca, seni fena kazıklamışlar. Geldiğimiz iki adımlık yol, borcun 120 lira. 100 lira atsan yeter.” dedi.

Hacı Niyazi, yediği kazıkların acısını hisse-decek durumda değildi. Taksi parasını ödeyip iş hanına daldı. Merdivenleri çıkarken “Çekil şöyle” diye ittirip geçtiği kişinin, Cengiz'in has elemanı aynı zamanda şeytanın arka bacağı Mert olduğunu bilmiyordu.

(devam edecek)